

GÖKLER ÖTESİNE SEYAHAT; MİRAC

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى
الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لَنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

“Kulu (Muhammed’i), kendisine âyetlerimizden bir kısmını gösterelim diye bir gece Mescid-i Haram’dan, çevresini bereketlendirdiğimiz Mescid-i Aksa’ya götüren Allah’ın şanı yücedir. Hiç şüphesiz O, hakkıyla işitendir, hakkıyla görendir.” (İsrâ Sûresi, 17/1)

Muhterem Müslümanlar! Hutbemiz, **Efendimizin gökler ötesine yaptığı seyahat olan Miraç** hakkındadır.

Recep ayındaki mübarek gecelerden birisi de **Miraç gecesidir**. Resûlullah Efendimiz’in (sallallâhu aleyhi ve sellem) gökler ötesi âlemlere açılıp Cenâb-ı Hak’la mülâki olduğu Miraç hâdisesi, hicretten önce (M.621) **Recep ayının 27. gecesi vuku bulduğu kabul edilir**.

Allah’ın emriyle Peygamber Efendimiz (sas)’in rûhen ve bedenen, **Burak** isimli semavî bir binite binerek Cebrail ile birlikte Mekke’deki Mescid-i Haram’dan Kudüs’teki **Mescid-i Aksa**’ya kadar yapmış olduğu gece yolculuğuna -ki buna **İsra** denilir-, oradan da bir **mi’râc**’la [yani; **manevî asansör**] yedi kat göklere yükselip tâ **Sidretü'l-Müntehâ**’ya ulaşması, burada Cebrail’i arkada

bırakıp **Refref** denilen ledünnî binitle Allah'ın huzuruna varıp O'nun Zât-ı Akdes'ini yakînen müşahede etmesi ve zaman-mekân üstü konuşması olaylarına **Mi'râc** denilir.

Mirac Hâdisesi ashâb-ı kiramın kayıtsız şartsız teslimiyetini gösteren vak'alardan biridir. Hicret emri daha gelmemişti. Allah Resûlü'ne, "Mekke'de dur!" deniyordu. Dur da yudum yudum ıstırap iç... Senin ıstırap çekişin insanlığın kurtuluşunun çekirdeği olacaktır. Dur da nuruna, feyzine muhtaç olanlara ışık ve nur ver...

O (sallallahu aleyhi ve sellem) derin bir teslimiyet içinde, Allah'tan gelen her şeyi başının üzerine koyuyor, boynunu büküyor, "**Senden gelenleri kabul ettim ve emirlerine râm oldum.**" sözleriyle biatını yeniliyordu. Küfür öylesine şiddetleniyordu ki her an canına kastedilmeye, her türlü fenalık yapılmaya çalışılıyordu. Zaten söylediklerine kulak asmayanların sayısı çok fazla idi. Allah'ın Resûlü, bilhassa âhirete ait meseleleri uzaktan uzağa müşahede edip orada insanların dûçâr olacağı azabı gözünün önüne getirdiği zaman imansız gidenlerin ıstırabıyla perişan oluyordu. "**İşte bir kâfir daha öldü ve işte cehenneme gidiyor, işte orada ıstırap çekecek, vay benim hâlime!**" diyordu. Kuran Efendimizin bu halini şöyle ifade eder; "**Şimdi, bu söze inanmazlarsa, demek sen onların ardına düşüp nerdeyse kendi kendini yiyip tüketeceksin!**" (*Kehf;6*)

Allah, O'nu teselli için Kâbe'de Hatim'in dibinde yatarken kurb-u huzuruna davet fermanını gönderdi. Hazreti Cebrail geldi: Ey, artık ten kafesinin kendisini çok fazla sıktığı Allah'ın aziz misafiri! Allah Seni, sıkılmayacağın, bunalmayacağın bir âleme davet ediyor. Gel tenezzüh et, gör ve sonra tekrar dünyaya dön.” Dedi.

Cebrail, Resûlullah'ın elinden tutar tutmaz, bir hamlede, bir nefhada onu **Kudüs-i Şerif'e** götürdü. **Bütün peygamberlerin ve gelecek velilerin ruhları**, Allah'ın Resûlü'nü istikbal ettiler. Onlar kendilerine, âhir zamanda gelecek büyük imamın, ufuk peygamberin namaz kıldırmasını bekliyorlardı. Ve bir aralık Allah Resûlü'nün, Hazreti Cibril'le içeriye girdiğini müşahede ettiler. Bütün cemaat, **bütün enbiya-i izamın, evliyanın ervahı** O'na kıyam ettiler, hepsi ayağa kalktı, **'Allahu ekber', 'Muhammedün Resûlullah'** dediler. Ve Allah'ın Resûlü öne geçip onlara namaz kıldırdı. Namazını bitirdikten sonra, biraz sonra yapacağı miraçtan dolayı O'nu tebcil ve tebrik ettiler. **“Ne mutlu sana ki, en sonda geldin fakat bu şeref ve beraat tacını giymek sana nasip oldu.”** dediler.

Allah Resûlü Burak'ın üzerine biniyordu. Burak, Şimşeklere âdeta, “Siz durun da bugün semanın yüzünde ben parlayayım. Bugün devran benimdir.” diyor, Allah

Resûlü'nü sırtına aldıktan sonra üveyk gibi kanatlanıyordu.

Semalardaki peygamberler O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) karşılıyor, O'nu selamlıyor, “**Miracın kutlu olsun.**” diyorlardı. Tebcil ve tebrikten sonra O (sallallahu aleyhi ve sellem), onların yanlarından ayrılıyor, öyle bir noktaya geliyordu ki meleklerin bile artık bir adım ileriye atmasına imkân yoktu. Hiçbir yerde O'nu terk etmeyen Hazreti Cebrail, “Yâ Muhammed! Eğer buradan öteye bir adım atsam ben mahvolurum. Buradan öte öyle bir âlemdir ki onun tecellileri orayı kasar, kavurur. Oraya sadece Sen varacaksın.” diyordu.

Bilemediğimiz, ifadelerle anlatmaktan âciz kaldığımız bir âlemden, **O (sallallahu aleyhi ve sellem) Allah'ı müşahede ediyor.** Ve o gün dünyayı da unutuyor, masivayı da... Kendinden geçiyor... Mest olmuş bir halde Allah'tan gelen emirleri alıyor ve ümmetine getiriyor.

Allah, İnsanlığın perişan hâlini Efendimiz'e gösteriyor. Avare avare sokaklarda dolaşanları, başıbozuk, perişan gezenleri, namazsızları, niyazsızları, kalbi paslanmışları, ruhu bozulmuşları, iç dünyası yıkılmışları gösteriyor.

Allah'ın huzurunda sonsuz hazlarla dolu dakikalar yaşarken, insanların bu hâllerini görmek Efendimiz'e çok ağır ve acı geliyor. “Yâ Rabbi! Ben Senin huzurunda

duramam artık. Onların içine döneceğim, gördüklerimi onlara anlatacağım, işittiklerimi söyleyeceğim ve onların da Sana gelmelerini temin edeceğim!” diyor.

İşte bu noktayla alâkalı olarak büyük **veli Abdu’l-Kuddüs** der ki: “Hazreti Muhammed hiçbir beşerin varamayacağı ufuklara ulaştı. Mesafeler dürüldü, kâinat kitap gibi ayaklarının altında bir kütle hâline geldi ve onun üzerine çıktı. **Mekânsızlıkta mekânsızlığın sultanıyla** görüştü. Hazların en sınırsızını tattı. Bununla beraber O, tekrar döndü insanların içine geldi. **Vallahi ben o şahikalara çıksaydım geriye dönmezdim.”**

İşte Hazreti Muhammed'in davası. İşte O'nun büyüklüğü. İşte peygamberlerle veliler arasındaki büyük fark..

Değerli Mü’minler! Allah, Efendimizle hidayet güneşini başımızın üzerinde yaktı. O gitti, **Allah’a vâsıl oldu, nurlandı ve tekrar içimize döndü.** Bizim saadetimiz için bir ömür çırpındı durdu, **“İnsanlığın saadetini temin edecek bir zemin hazırladım.”** ümidiyle ruhunu Allah'a teslim ederken, **meseleyi bütün ağırlığıyla ümmetinin omuzlarına koydu.**

Biz O'na dönmeyi, O'nun yolunda olmayı, O'nun bir davetini, O'nun bir selamını başlarımıza taç yaparız. Bugün bize hedef gösterilen keyfiyeti elde edebilmek için **namazımızla niyazımızla işe başlamalıyız.** Bütün

kalbimizle Allah'a müteveccih olmalıyız. Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) miraç yaptığı şu mübarek zaman diliminde, biz de O'nun gölgesi altında **ruhen miraçlar yapmaya** çalışmalıyız.

Mi'rac'ın en büyük hediyesi; beş vakit farz namazdır. (*Miraçtan önce sabah ve akşam olmak üzere günde iki vakit ikişer rakat namaz kılınyordu.*) İhsan şuuruyla kılınan namazlar, ümmetin mi'rac asansörleri olacaktır.

O'nun miraçtan getirdiği hidâyet etrafında toplanmalıyız. O nur ile nurlanmalıyız ve O'nun getirdiklerine bütün benliğimizle, bütün varlığımızla bağlı olmalıyız.

Allah bizi Hazreti Muhammed cemaatinden, Kur'an cemaatinden ayırmasın.

Bu vesile ile önümüzdeki Salı'yı Çarşambaya bağlayan gece, idrak edeceğimiz "**Miraç gecenizi**" tebrik eder hayırlara vesile olmasını Rabbimizden niyaz ederiz.

Kaynak: Kısmen "Gönül Nağmeleri **HUTBELER**" kitabından alınmıştır.